

Читав свијет се носи са короном. У државама гдје је демократија развијена, власти признају пропусте, отворено говоре о великим проблемима, дискутују о нужним ограничењима... У Србији, међутим, све је другачије. Свашта је до сада ова земља видјела, али ништа ни налик на кампању какву тренутно води Александар Вучић.

Предсједник Србије је свеприсутан. Само о себи говори: он набавља и доставља респираторе, он извјештава о стању обољелих као да је са визите дошао право на конференцију за штампу, он преноси своје разговоре с кинеским докторима, он уводи нова ограничења... Неријетко деконцетриран, редовно баналан и преопширан, Вучић је контрадикторан, шмирантски хиперемотиван, те као такав, главни извор константне несигурности и панике. И тако из дана у дан, у васцјелом медијском простору. Никако да му досади.

Наведено би се још и некако могло прогутати да нема оног другог дијела ове личне кампање. Наиме, предсједник третира своје суграђане попут малољетне дјецe – размажене и незахвалне – која га стално љуте. Зато им држи придике, кори их и виче, пријети свима стављањем у казну због непослушности неколицине. За сваку грешку свог режима криви грађане, а он је светачки безгрешан, прави подвижник, жртва подмуклих непријатеља. То су – како који дан – гастробајтери, пензионери, власници паса, европска администрација и, нипошто на посљедњем мјесту, новинари независних медија и политички опоненти. Вучић се очито погубио од силних обраћања нацији, па ју је почео доживљавати као проширени Главни одбор Српске напредне странке. Колико, свједочи карикатурално опонашање у изведби његовог личног персонала од премијерке Ане Брнбић ка наниже.

